

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

11. PROSINCE 2016

Z obsahu:

Radit a učit

Katecheze
Svatého otce Františka
při generální audienci
23. listopadu 2016
- strana 2 -

Opomíjení:

hřích dnešní doby (1)
P. François Zannini
- strana 4 -

Polsko slavnostně
prohlásilo Ježíše Krista
za Krále a Pána
země a národa
- strana 5 -

Mystické Město Boží - Vtělení (2)

Služebnice Boží sestra
Marie od Ježíše z Agredy
- strana 6 -

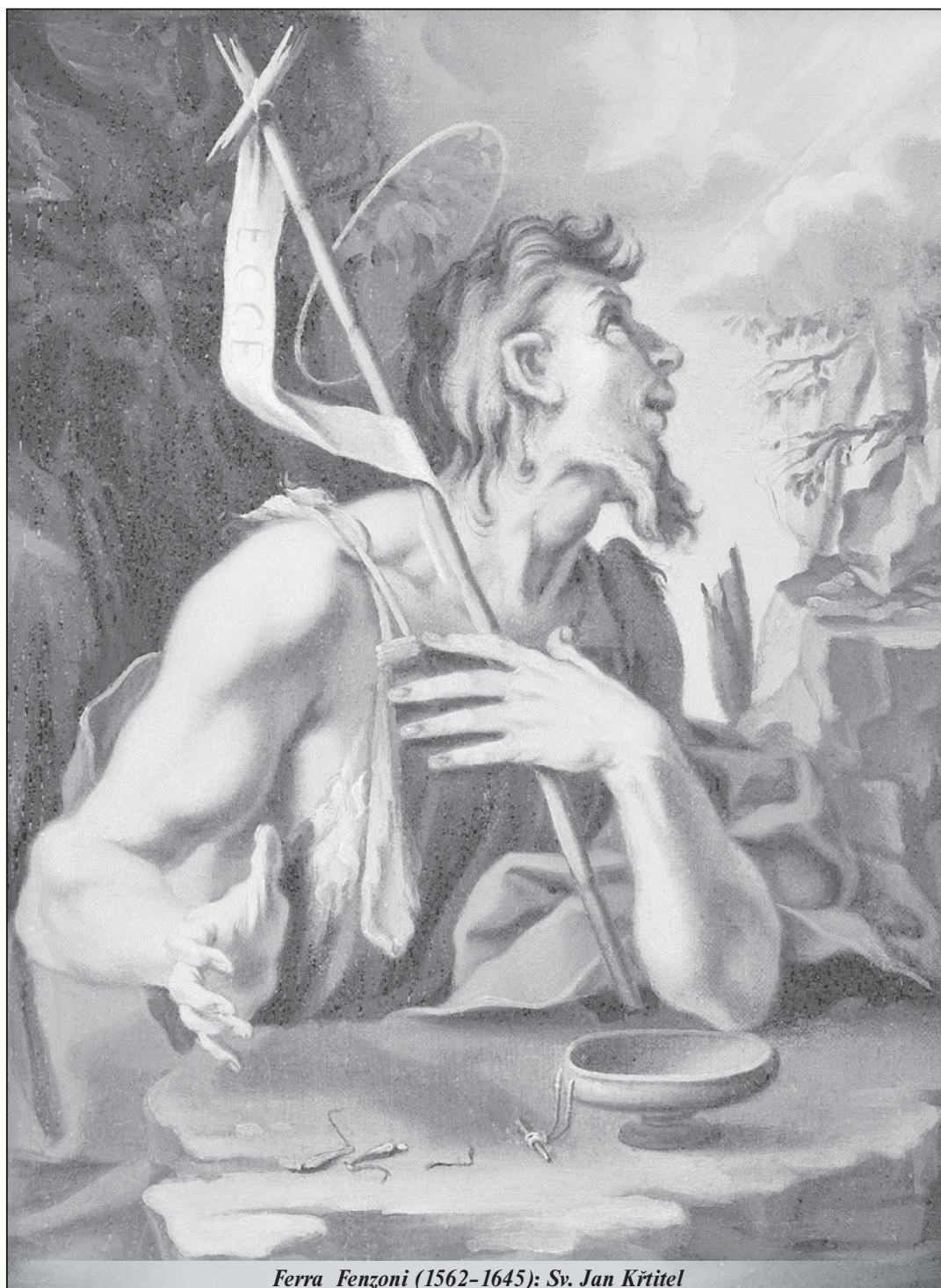
Apoštolský list papeže
Františka k ukončení
Svatého roku milosrdenství
- strana 8 -

Jedno stébelko slámy
a jedna nitka
- strana 9 -

Hlavní aspekty Božího obrazu v islámu

P. Dr. D. Eichhorn FSSP
- strana 11 -

Suma o darech
svatého Josefa (52)
- strana 13 -

Ferra Fenzoni (1562-1645): Sv. Jan Křtítel

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Skončil Svátý rok, vracíme se dnes k normalitě, ale pokud jde o skutky milosrdenství, zbývá ještě několik reflexí, ve kterých budeme pokračovat. Reflexe o skutcích duchovního milosrdenství bude dnes zaměřena na dva vzájemně silně související skutky, totiž *radit pochybujícím* a *učit nevědomé*, tedy neznalé. Slovo nevědomý je možná příliš silné. Označuje ty, kdo nevědí něco, co je třeba se naučit. Tyto skutky lze praktikovat buď v jednoduché, rodinné dimenzi, jež je všeobecně známá, anebo, pokud jde o vyučování, na zvláštní, více institucionální a organizované rovině. Pomyšleme například na děti, které dosud trpí negramotností. Toto je nepochopitelné. Jak to, že ve světě, kde vědeckotechnický pokrok dosáhl takové výše, existují

Radit a učit (Lk 10,21-22)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 23. listopadu 2016, Řím, aula Pavla VI.

negramotní?! To je nespravedlnost. Kolik dětí trpí nedostatkem vzdělání. Je to stav obrovské nespravedlnosti, která se dotýká samotné lidské důstojnosti. Bez vzdělání může být člověk snadno vykořisťován a postihován různými formami sociálního strádání.

Církev v průběhu staletí pociťovala požadavek zapojit se do oblasti vzdělávání, protože její evangelizační poslání obsahuje i závazek vracet důstojnost těm nejchudším. Od prvního příkladu školy, kterou právě zde v Římě založil ve druhém století svatý Justin, aby křesťané lé-

pe poznávali Písmo svaté, až po svatého Josefa Kalasanského, který v Evropě otevřel první školy poskytující lidu vzdělání zdarma, máme dlouhý seznam světců a světic, kteří se v různých epochách věnovali vyučování těch nejvíce znevýhodněných, protože věděli, že touto cestou lze překonávat bídu a diskriminaci. Kolik křesťanů, laiků, zasvěcených bratří a sester, kněží dalo svůj život do služeb výchovy a vzdělávání dětí a mládeže! To je velkolepé. Vzdejme jim hold hezkým potleskem! (*aplaus*)

Pokračování na str. 10

Nacházíme se uprostřed letošní cesty adventem. Parafrázi Ježíšových slov z dnešního evangelia si položíme otázku: Co jsme se vydali vidět? Co je cílem našeho adventního putování? Odpovědět si musí každý sám...

Existuje však nepochybně jeden jistý cíl naší duchovní, nejen adventní cesty: setkání s Ježíšem tváří v tvář a věčné přebývání v jeho nebeském království. V zrcadle tohoto bezpečného, konečného cíle je třeba vždy posuzovat naše malé, částečné cíle. Ty, které nepomáhají k dosažení konečného cíle, je třeba opustit, aby nás nebrzdily, anebo dokonce i nesvedly ze správné cesty vedoucí k cíli věčnému.

O zákeřné lstivosti satana, který se nás snaží ošálit a změnit směr našeho života od Boha k sobě samému, zcela konkrétně svědčí sestra Marie od Ježíše z Agredy, když zapsala úklady démonů, které musela odrážet Matka Boží, Panna Maria. (str. 6-8) Známe dobře podobná pokušení z Pisma svatého, ale určitě jsme se s nimi setkali i v našich životech. K tomu, abychom v těchto těžkých chvílích obstáli a vyvarovali se hříchu, je nutné pevně vložit svoji důvěru v Trojjediného Boha a nikoliv v sebe samého a svoji slabost. Za příklad máme světce, kteří hřešili méně právě proto, že takovou ne-

Editorial

ochvějnou důvěru měli. A jistě nám ráda pomůže i Panna Maria, která sama zakusila, jak útočný je satan, když se snaží zvitěžit nad duši odevzdanou Bohu.

Hřích nás tedy odvádí od Boha. Jeho zdrojem je láska větší k sobě samému než k Bohu. Stručnou teologii hříchu předkládá P. François Zannini, nejprve obecně, a pak se věnuje zanedbáváním, nebo taky opomíjením – jednomu z druhů hřešení. (str. 4-5) V tomto čísle Světla otiskujeme první část z jeho vynikající katecheze. S ohledem na jistou neznalost – i mnoha katolíků – základních věcí, týkajících se duchovního života a boje o spásu vlastní duše, je žádoucí podobné věroučné texty rozšiřovat a vykonat tak jeden ze skutků duchovního milosrdenství: radit pochybujícím a učit nevědomé – jak k tomu vybízí i papež František ve své katechezi (str. 2 a 10).

Jak je znalost katolické nauky důležitá, poznáváme dnes i ve vztahu k islámu. Podnětné poučení o obrazu Boha v křesťanství a v islámu nabízí P. Dr. Daniel Eichhorn FSSP, který ukazuje na podstatné rozdíly v chápání Boha u obou náboženství. (str. 11-12) Můžeme pak vzít za svou myšlenku, že muslimové (a ne-

jen oni) mají právo na to, abychom žili před nimi naší autentickou křesťanskou vírou, ovlivněnou podstatně láskou k Trojjedinému Bohu a k bližnímu. Je to i část naší křesťanské povinnosti – logické vyjádření našeho vztahu k Bohu v Trojici. Nebojme se obětí!

V době adventní je v souvislostech s ohrožením evropské kultury a života velkým povzbuzením důvěra ctihodné Markéty od Nejsvětější svátosti v moc Božího Dítěte. (str. 9-10) Kromě dodání odvahy bezmezně se odevzdat do rukou malého Ježíše (nezapomeňme na Pražské Jezulátko), jehož oslava narození se blíží, nacházíme zde i možný zdroj inspirace, jakými zbraněmi lze vybojovat úspěšný boj s ďáblem, když se snaží o získání nadvlády nad dušemi Božích dětí. Nelze opomíjet zbraně duchovní, ba dokonce právě ty je třeba použít na prvním místě.

Nezbývá než si přiznat, že ať už jsme se vydali o letošním adventu hledat cokoli, nemůžeme jinak, než nalézt Jednoho: Ježíše. On je Cesta, Pravda a Život. Jeho království není z tohoto světa a je věčné. Proto upřímně zvolíme spolu s polskými biskupy (str. 5): „Vyznáváme před nebem a zemí, že Tvé kralování potřebujeme.“ Kéž nám Matka Boží stále ukazuje cestu do Synova království jako zářící Jitřenka spásy!

Daniel Dehner

Evangelista tě spolu s Janovými učedníky odvádí na návštěvu svatého vězně. Prorok Jan Křtitel se stal nepříjemným těm, kteří mají moc. Mříže žaláře mají zavřít i jeho ústa, aby neprovokoval jejich svědomí. Takový je často osud těch, které si Bůh zvolil za své posly. Hledej u Jana Křtitele poučení, jak máš přijímat Boží vůli. Vladař mu zabránil pokračovat v apoštolátu, který se tak slibně rozvíjel. Ale Zachariášův syn nereptá. Nikdy nemyslel na sebe. Jeho úkolem bylo připravit příchod Mesiáše. Udělal, co mu Bůh uložil. Nepotřebuje již nic jiného než jistotu, že Mesiáš skutečně přišel. To, o čem se doslechl, ho naplňuje velkou nadějí. Potvrdí-li se jeho tušení, pak je zcela na místě, aby odešel a udělal Mesiáši místo. Ví totiž, že se musí zmenšovat, aby On mohl růst. ⁽¹⁾

Vydej se s družinou Janových učedníků na cestu. Jdou vyhledat Ježíše. Jejich otázka je důležitá i pro tebe: *Pane, jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?* Připomeň si z prvního čtení, co má charakterizovat Mesiáše, kterého Izrael očekává: *Tedy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých, chromý poskočí jako jelen a zaplesá jazyk němého. Zaraduje se vyprahlá pustina, zajásá a rozkvetou poušť...*

Janovi poslové přednesli Pánu svůj dotaz a s napětím očekávají Ježíšovu odpověď. Všimni si a dobře zapamatuj, čím prokazuje Ježíš svou totožnost: *Slepi vidí, chromí chodí, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje radostná zvěst, radosti i blaženosti se dostává každému, komu nejsem kamenem úrazu.* Ježíš vůbec nemusí mluvit o sobě, stačí, když poukáže na zjevné plody Božího příchodu mezi lidi. Stačí se dobře rozhlédnout kolem sebe, abychom se ujistili, že Mesiáš přišel.

Janovi vyslanci ihned pochopili, že se jim nemohlo dostat přesvědčivějšího důkazu o Mesiášově příchodu. Bůh nepotřebuje jiných důkazů ani reklamy. Dostatečným důkazem o jeho přítomnosti jsou zřejmé výsledky působení Mesiáše, který *chodí a dobře činí: zjednává právo utlačěným, dává chléb lačným, vysvobozuje vězně, napřimuje sklíčené, chrání cizince, podporuje sirotka a vdovu...* ⁽²⁾ Kdo s ním chce spolupracovat, kdo chce vystupovat jeho jménem, nemá jiný způsob. Kdyby se na to přestalo dbát, mohlo by se stát, že lidé budou čekat *jiného Mesiáše*. Za-

Máme čekat jiného?

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Chudým se zvěstuje evangelium.

mysli se proto nad sebou. Umiš tak zapomínat na sebe a konat nezištně dobro, abys byl věrohodným svědkem Spasitelovy přítomnosti? Nebo ti připadá Ježíšův příklad již zastaralý, překonaný, spíše jako *kámen úrazu*? Nebojiš se, že vymýšlet si jiný způsob a vzor znamená hledat *jiného Mesiáše*?

Janovi učedníci odešli, ale z pohledu, jakým je Ježíš provází, můžeš poznat, jak miluje svého příbuzného a předchůdce. To, že ho lidská zloba uvěznila a chystá jeho smrt, nezmenšuje, ale umocňuje jeho vnitřní velikost, před kterou se sklání sám Pán. Připomeň si své setkání s Janem u Jordánu. Co tě tam přilákalo? Co tě na Janovi uchvátilo? Jak daleko měl tento strohý, do hrubé srsti oděný podivín k image dnešních „stoprocentních mužů“! Ale na rozdíl od nich, kteří jsou v *drahých šatech*, stojí tento poslední prorok pevně jako dub. Jeho rozhodujícím rysem je, že se odevzdal se vším všudy bezvýhradně Bohu. Tedy to, cos u Jordánu viděl a slyšel, byla samotná Boží síla, které nic lidského, nic lidsky malicherného či ješitného nestálo v cestě. Ani tvoje úspěšnost (domysli, v čem) nezávisí na tom, jak se snažíš prosadit a ukázat, ale jak uděláš v sobě beze všech výhrad místo Bohu a jeho působení.

Jan je poslední z dlouhé řady proroků, kteří ohlašovali příchod Páně, a je z nich jediný, kdo viděl Mesiáše nejen prorockým zrakem, ale na vlastní oči. Sám Bůh a člověk přijal z jeho rukou křest pokání. Uznej, že se opravdu *nikdo větší nemohl narodit z ženy*. Ale Ježíš tě překvapivě ujišťuje, že i ten nejmenší v Božím království je větší než Jan. Jak si to vysvětlit? To nikterak nesnižuje Janovu velikost. Máš z toho pochopit, jak nesmírné jsou milosti a dary, které Ježíš svou novozákonní obětí připraví pro ty, kteří ho milují. Jejich velikost bude v tom, že jim Ježíš dá sám sebe. Udělá to, protože si předsevzal, že je učini svým obrazem. Oni ho zvěstují především svým vlastním

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 35,1–6a.10

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvetou poušť. Jak narcis bujně vykvetou, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věčnit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2. čtení – Jak 5,7–10

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní dešť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Veźmte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

Evangelium – Mt 11,2–11

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má

Dokončení na str. 13

životem, takže tam, kam přijdou i ti nejmenší, *zaraduje se vyprahlá pustina, zajásá a rozkvetou poušť, zaplesá a bude obdařena nádherou, lidé uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha.* Pros Ježíše, aby ti pomohl domyslet a přijmout tu nedozírnou odpovědnost z velikosti, jakou tě obdarovává. I za tebou se točí zrak těch, kteří čekají Mesiáše. Ptají se: Jsi jeho obraz a podoba, nebo máme čekat jiného? Jaké to bude svědectví, až budou vyprávět, co u tebe viděli?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Jan 3,30; ⁽²⁾ Ž 146,7–9

Opomíjení: hřích dnešní doby (1)

Dnes máme sklony k tomu, aby-
chom omlouvali všechny hří-
chy. O dědičném hříchu se
pochybuje, člověk je prý od přírody dob-
rý a ve skutečnosti není viněn tím, že ho
společnost kazí. Konec materialistického
20. století se vyznačoval naturalismem
Rousseauovým a pozitivismem Augusta
Comta a potom, co byl potlačen smysl
pro nadpřirozeno, byl silně oslaben po-
jem viny vůči Bohu a bližnímu, pokud ne-
byl úplně vymazán z vědomí mnoha lidí.
Dokonce o ďáblu pokušiteli se tvrdí, že
vůbec neexistuje, považuje se za pohád-
ku, která patří do světa fantazie nebo ná-
boženské víry v zázraky.

Když uvažujeme, jak to na zemi cho-
dí, poznáváme, že hřích bydlí v lidském
srdci, tak jako pýcha a egoismus jsou pů-
vodem tolika nespravedlností, nenávisti,
násilí a morálního nepořádku. Musíme
tedy mít odvahu říci, že se hřích uhníz-
dil v lidském srdci, když se člověk stejně
jako zlí andělé postavil na odpor proti
Bohu a rozhodl se, že už nebude poslouchat
Boží příkázání a sám bude určovat,
co je dobré a co je zlé.

Jinými slovy, hříchem člověka je pýcha.
Je to hřích touhy stát se rovným Bohu,
rozhodovat, co je v životě člověka dobré
a zlé. Slovo satanovo „když z něho bu-
dete jíst, otevrou se vám oči a budete ja-
ko Bůh znát dobré i zlé“ (srov. Gn 3,5)

„A je dobře známo, co vše působí tělo: smilstvo, nečistotu, prostopášnost, modloslužbu, čarodějnickví, nenávisti, nesvár, žárlivost, prchlivosti, hádky, různice, roztržky, závistivost, hýření, nezřízené hodování a podobné věci – a upozorňuji vás, jak jsem to již učinil, že kdo se dopouští takových provinění, nezdědí Boží království.“ (Gal 5,19-21)

otřáslo duchem Evy a Adama a ovládlo
jejich touhu po všemohoucnosti a pano-
vání. Upadnutí do hříchu tedy trvá v ce-
lém lidském pokolení už při narození kaž-
dého člověka a vytváří v každém člověku
tuto dualitu, toto rozdělení mezi srdcem,

kteří touží po Bohu a po dobru, a skuteč-
ností těla, které upadá do nízkosti svých
slabostí a vášní. Jenom Maria, Matka Je-
žíše, Syna Božího, byla od tohoto hříchu
uchráněna, protože byla určena k tomu,
aby se stala Matkou Slova Božího, které
se stalo člověkem, pravého Boha a pra-
vého člověka.

Tak jako svatý Pavel si uvědomuje
každý člověk toto hořké poznání roz-
dělení, takže může jenom zvolat: „Ne-
konám dobro, které chci, a páchám zlo,
které nechci.“ (Řím 7,19) Pokřtěný křes-
ťan vidí ve svém srdci vyhlazený dědičný
hřích, ale zůstává v něm přece ještě onen
sklon ke hříchu, který je pokušením stá-
le rozněcován.

Tomu je možné se ubránit jenom silou
milosti, kterou dává Duch Svatý a již po-
korně přijímáme. Světci hřešili méně, pro-
tože vkládali svoji důvěru v Něho a v je-
ho milost a nikoliv v sebe samého a svoji
slabost, kterou velmi dobře znali.

Když vyznáváme, že člověk je hříšník,
který se může posvěcovat v Kristu a skrze
něho, můžeme přemýšlet o tom, co jsou
hřích a nepravost, různé druhy hřešení,
a nakonec dospějeme k hříchu opomíje-
ní, který je tématem naší úvahy. Potom
poznáme, že tento hřích, o kterém se tak
málo mluví, působí tolik lidského utrpení,
za které jsme před Bohem zodpovědni.

Význam hříchu všeobecně

Hřích je neposlušnost Kristova přík-
zání lásky, dobrovolné překročení této vý-
zvy Kristovy, abychom Boha milovali ce-
lým srdcem a bližního jako sebe samého.
Hřích je tedy urážkou Boha, jež „spočí-
vá v sobectví a pokračuje až k pohrdání
Bohem a bližním“, jak píše svatý Augus-
tin. Hřích je tedy protikladem k posluš-
nosti Ježíšově vůči svému Otci a je tedy
vyhýbáním se napodobovat Ježíše, který
na zemi žil jenom proto, aby z lásky pl-
nil vůli svého Otce.

Původem hříchu je větší láska k so-
bě samému než k Bohu, touha plnit svo-
ji vlastní vůli místo vůle Boží. Hřích je
zlo, které rozežírá lidské srdce, člověka
vzdaluje od Boha a obírá ho o krásu živo-
ta zušlechtěného opravdovou láskou, kte-
rá se snaží ve všem o splnění Boží vůle.

Hieronymus Bosch (kolem 1450–1516): Sedm smrtelných hříchů

Každý hřích v sobě obsahuje tedy vzpuru proti svaté Boží vůli, pohrdání jeho láskou a nevděčnost, která opovrhne jeho spásou a stálou milostí, která je zaměřena na to, aby toto chránila.

Různé druhy hřešení

Kořen hříchu se nachází v srdci člověka, v jeho svobodné vůli, jak říká Ježíš: „Ze srdce totiž vystupují zlé záměry, vraždy, cizoložství, prostopášnost, krádeže, křivá svědectví, pomluvy. Takové věci poskvřňují člověka.“ (Mt 15,19–20)

V srdci člověka bydlí přece také bliženská láska a čistota, základy dobrých a čistých činů, které hřích znetvořuje a špiní. Svatý Pavel vypočítává vlastnosti, které plodí tělo: „A je dobře známo, co vše působí tělo: smilstvo, nečistota, prostopášnost, modloslužba, čarodějnictví, nenávisť, nesvár, žárlivost, prchlivost, hádky, rŭznice, roztržky, závistivost, hýření, nezřízené hodování a podobné věci – a upozorňuji vás, jak jsem to již učinil, že kdo se dopouští takových provinění, nezdedí Boží království.“ (Gal 5,19–21) Z tohoto výčtu chyb můžeme odvodit, že člověk může Boha zranit pěti různými způsoby:

- **Myšlenkami:** Každá negativní myšlenka nemusí být hřichem, ale jenom tenkrát, když se k ní připojí vůle. Svatý Izidor vykládal nebezpečí negativních myšlenek tímto způsobem: „Myšlenka vyvolá požitek, požitek svolení, svolení čin, čin vyvolá zvyk a určitý druh závislosti. Tomuto sevření se člověk poddává a může se ze své zátěže osvobodit, jenom když ho vezme za ruku Boží milost.“

- **Žádostivostí:** Když člověk chce rád dělat opak toho, co Bůh doporučuje. Touha nabývá stále větší zlomyslnosti než čin, o který jde. Ježíš to vyjadřuje následovně: „Kdokoli žádostivě pohlíží na nějakou ženu, už s ní ve svém srdci zcizoložil.“ (Mt 5,28)

- **Slovy:** Skutečně existují krutá slova proti náboženství, pravdě, bliženské lásce a čistotě a člověk hřeší tak rychle svým jazykem, kterým může dnes špinit a proklínat ty věci, které včera okušoval kadidlem a kterým lichotil. Dbejme pečlivě na to, abychom se vyjadřovali umírněně, protože Pán nám říká: „Lidé budou z každého neopodstatněného slova, které pronesou, skládat v den Soudu účet. Neboť podle svých slov budeš ospravedl-

Polsko slavnostně prohlásilo Ježíše Krista za Krále a Pána země a národa

Završením Svatého roku milosrdenství a jubilejního roku 1050. výročí „Křtu Polska“ byl v Polsku Akt přijetí Ježíše Krista za Krále a Pána (19. listopadu 2016). Slavnost probíhala na poutním místě Božího milosrdenství v Krakově-Łagiewnikách za přítomnosti mnoha polských biskupů, kněží a vládní delegace v čele s prezidentem Andrzejem Dudou.

Homilii pronesl opolský biskup Andrzej Czaja, který je v rámci polského episkopátu předsedou tzv. intronizačních hnutí. Právě tato lidová hnutí inspirovaná mystičkou 20. století Rozálií Celakównou (1901–1944) stojí na počátku myšlenky prohlášení Ježíše Krista za Krále Polska. „Nedopustíme, aby jediným plodem dvojího jubilea Milosrdenství a Křtu Polska, byl jakýsi zápis v kronikách a letopisech,“ řekl biskup Czaja. „Nesmíme dále postupovat směrem, který znamená vzdalovat se od Bo-

ha. Změny však nepřinesou pouhé vyhlášení Jubilejního aktu. Je nutné započít dílo proměny a uspořádat života podle Boží vůle, řídit se Ježíšem a jeho evangeliem,“ řekl biskup Czaja.

Slavnostní prohlášení vykonal před vystavenou Nejsvětější svátostí předseda Polské biskupské konference, arcibiskup Stanisław Gądecki:

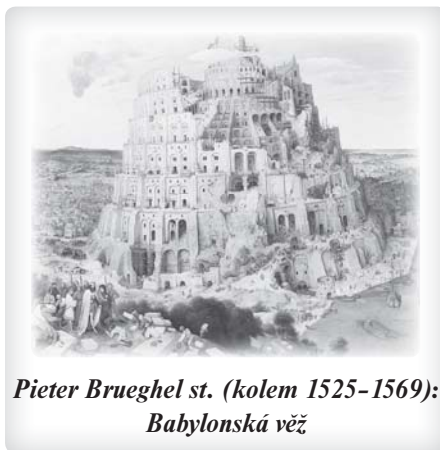
„Vyznáváme před nebem a zemí, že Tvé kralování potřebujeme. Vyznáváme, že Ty jediný máš nad námi svaté a nikdy nehasnoucí právo. Proto s pokorou skláníme své hlavy před Tebou, Králi Všeohmíra, uznáváme Tvé panování nad Polskem a celým našim národem, žijícím ve vlasti i ve světě.“

O slavnosti Krista Krále byl Jubilejní akt přijetí Ježíše Krista za Krále a Pána země a národa přečten ve všech polských farnostech.

Podle www.radiovaticana.cz,
19. 11. 2016

ně a podle svých slov budeš odsouzen.“ (Mt 12,36–37) Také svatý Jakub nás varuje proti nemírnosti ve slovech, která je zdrojem nesčetného zla: „Jazyk naopak nikdo zkrotit nedokáže: je to metla, jež si nedopřeje oddechu. Je plný smrtelného jedu. Jím dobrořečíme Pánu a Otcí, jím zlořečíme lidem stvořeným k obrazu Božímu.“ (Jak 3,8–9)

- **Skutky:** Když jednáme úmyslně proti příkázáním Božím, církevním, nebo pro-

Pieter Brueghel st. (kolem 1525–1569):
Babylonská věž

ti lidské moudrosti. Sem patří nescvěcení neděle, zlodějství, vraždy, cizoložství atd. Před Bohem jsme zodpovědní za tyto činy, kterých se dopouštíme, ke kterým navádíme jiné a kterým nebráníme. Tak budeme skládat účty ze všech dobrých nebo špatných činů. Z těch dobrých, které přispívají k našemu posvěcení a ke slávě Boží, a z těch špatných, které z nás dělají těžké hříšníky a nepřispívají k větší slávě Boží.

- **Zanedbáváním – opomíjením:** Tento hřích poškozují pozitivní princip příkázání Božího a církevního: Nectí Boha a dává přednost věcem tohoto světa. Zanedbávat svěcení neděle nebo nectít svoji rodinu, to jsou těžké poklesky proti vůli Pána. Lidé nemyslí dostatečně na nespravedlnost, které se dopouštějí, když neplní své povinnosti vůči Bohu, vůči svým bližním. Vidíme, že hřích zanedbávání spočívá v tom, že se člověk vyhýbá plnění svých povinností křesťana.

(Pokračování)

Z Maria heute 7–8/2016 přeložil -mp-

Mystické Město Boží - Vtělení (2)

Úryvek z knihy, jež je životopisem Panny a Matky Boží Marie, který podle zjevení a za vedení samotné Panny Marie napsala služebnice Boží sestra Marie od Ježíše z Agredy (1602–1665), představená kláštera Neposkvrněného Početí, řádu sv. Františka Serafinského v městě Agreda, v provincii Burgos ve Španělsku.

341. Přesvatá Maria, která byla samotná a ponechána pouze svým přirozeným silám, stála připravená na útok těch nesčetných démonů. Ač sama, byla stejně mocná a hrozná jako mnoho armád seřazených k boji (Pís 6,4). Postavili se před Ni (Ž 119,85) v ohavných maskách a s bezbožnou lží. Ale svrchovaná Královna, která nás učí, jak přemáhat nepřitele, nezměnila svou pozici, ani se zevně nebo vnitřně nepohnula a ani ve své tváři neprojevila žádnou známku strachu. Nevšímalá si jich a nevěnovala jim víc pozornosti než nejslabším mravencům. Pohrdala jimi s neporazitelným a velkomyslným srdcem. Protože je tento boj bitvou ctností, není doprovázen extrémním hlukem a vzrušením, ale je veden v klidu se zevnějším i vnitřním pokojem a skromností. Právě tak málo bylo možné pohnout jejími vášněmi a žádostmi, protože ty nebyly u naší Královny podřízeny démonům, ale byly vždy ovládnány rozumem, který byl zase podřízen Bohu, protože žádná z jejich mocností nebyla rozvrácena prvotním hříchem jako u ostatních Adamových dětí. Proto byly šípy těchto nepřátel (Ž 64,4), jak říká David, jako šípy malých dětí a jejich zbrojnice byla bez munice. Škodili jen sami sobě, protože jejich slabost je uváděla do zmatku. Přestože nevěděli o nevinnosti a původní spravedlnosti přesvaté Marie, pročez nemohli předvídat neúčinnost obvyklého pokoušení, mohli se díky jejímu majestátnímu chování a stálosti dovtípit, proč nemají úspěch a proč jimi pohrdá. Celé jejich úsilí vyšlo vniveč, protože, jak říká apoštol ve Zjevení (Zj 12,16) a jak jsem to popsala já v prvním svazku (v č. 129), země pomohla Ženě oděné sluncem, když drak otevřel svá ústa a vychrtil na Ni mocný proud svých prudkých pokoušení, což znamená, že pozemské tělo této Paní nebylo zkažené ve svých mocnostech a vášních, jako je tomu u ostatních lidí, kterých se dotkl hřích.

342. Démoni pak na sebe vzali nejodpornější a nejděsivější podoby, začali vydávat strašlivé vytí, řvali hroznými hlasy

a předstírali, že se na Ni vrhnou a roztrhají Ji. Tráslí zemí i domem a snažili se také jinými zuřivými útoky vystrašit a znepokojit Kněžnu světa, aby se alespoň v tomto ohledu, pokud by upustila od modlitby, mohli cítit jako vítězové. Ale nepřemožitelné a velkodušné srdce nejsvětější Marie nebylo zneklidněné a ani v nejmenším pobouřené. Musíme mít stále na paměti, že v zájmu zahájení bitvy ponechal Pán Marii plně jen útočiště její víry a ctnosti. Pozastavil působení jiných milostí a vysad, ze kterých se mohla jindy těšit. Nejvyšší si to tak přál, aby vítězství jeho Matky bylo o to slavnější a čestnější. Kromě toho k tomu byly ještě jiné důvody, kvůli kterým Bůh dopouští, aby byly duše takto pokoušeny. Jeho soudy jsou nevyzpytatelné a nepochopitelné (Řím 11,33). Občas velká Paní opakovala: „Kdo je jako Bůh, který přebývá na výsostech a shlíží na pokorné na nebi i na zemi?“ (Ž 113,5) Těmito slovy odrážela hordy útočníků.

343. Potom tito hladoví vlci odložili své hrozné podoby, vzali na sebe ovčí roucho a proměnili se v anděly světla s plností lesku a krásy. Blížili se k nebeské Paní a říkali: „Zvítězila jsi, zvítězila jsi, přicházíme, abychom Ti sloužili a odměnili tvou udatnost a nepřemožitelnou statečnost.“ Obstoupili Ji a vyznávali své přátelství pochlebnými a falešnými slovy. Ale nejmoudřejší Paní se uzavřela do sebe, přerušila činnost svých smyslů, povznesla se nad sebe prostřednictvím vlitých ctností a klaněla se Pánu v duchu a pravdě (Jan 4,23). Pohrdajíc všemi nástrahami těchto zlých jazyků a jejich lstivou lží, řekla svému nejsvětějšímu Synovi: „Můj Pane a Mistré, Světlo ze Světla a má Silo, jediné ve tvou pomoc vkládám veškerou svou důvěru a jediné tvé svaté jméno budiž velebeno. Všichni, kteří mluví jinak, se mi oškliví a navždy se jich zříkám.“ Původci zla však setrvali ve svých šílených pokusech proti Matce vědomostí, takže zatímco oni pokračovali v jejím vychvalování do nebe, Ona se ponižovala i pod nejnižší tvory. Ujišťovali Ji, že Ji vyvýší nad všechny

ženy, že Ji obdaří vynikajícími dary, že Ji zvolí ve jméno Páně za Matku Mesiáše a že její svatost bude větší než patriarchů a proroků.

344. Sám Lucifer byl původcem tohoto nového úkladu a jeho zlomyslnost je zde ukázána pro výstrahu ostatním duším. Ale bylo směšné nabízet Marii, Královně nebes, důstojnost, kterou už měla. Oni sami se chytili a podvedli nejen tím, že nabízel, co neznali a ani nemohli dát, ale také tím, že neznali tajemství Krále tak důvěrně spojeného s touto nejsvětější Ženou, kterou pronásledovali. Nicméně nepravost draka byla velká, protože věděl, že nemůže splnit, co sliboval. Pokoušel se vyzvědět, zda snad naše pozhnaná Paní už tuto důstojnost nemá, nebo Ji přimět, aby mu dala nějaké znamení, podle kterého by to mohl poznat. Nejsvětější Maria však znala Luciferovu obojakost a obdivuhodně mu vzdorovala tichou pevností. Na jejich lstivé lichocení odpovídala klidným pokračováním v modlitbě a uctívání Pána. Ležíc tváří na podlaze se pokořovala, přičemž se prohlašovala za více opovrženější než prach pod jejíma nohama. Touto pokornou modlitbou a pokorným ležením na podlaze po dobu trvání pokoušení od sebe odřízla troufalou pýchu Lucifera. Pokud se jedná o zbytek toho, co se stalo, a o prohnanost, úskočnost, krutost a lživé podvody démonů při této příležitosti, zdá se mi, že bych neměla popisovat vše, co mi bylo zjeveno. To, co jsem napsala, bude dostačující pro naše poučení, protože nemůže být vše svěřeno nevědomosti slabých a pozemských tvorů.

345. Zdrčený a na útěk obrácený první sled nepřátel ustoupil a udělal místo druhému. Ti měli pokoušet nejsvětější Marii, která byla nejchudší z celého lidského rodu, ke hříchu hrabivosti a lakoty. Nabízelí Ji velká bohatství, zlato, stříbro a nejzávažnější drahokamy. Aby to však nevypadalo jen jako prázdný slib, shromáždili před Ni velké množství tohoto bohatství, i když bylo jen zdánlivé. Domnívali se totiž, že by tak mohli více ovlivnit její vůli. Tuto na-

bídku provázeli mnoha zrádnými slovy. Řekli jí například, že jí to vše Bůh posílá, aby to rozdala chudým. Když viděli, že to na Ni nemělo žádný vliv, změnili svou taktiku a naléhali na Ni s tím, že když je tak svatá, bylo by velkou chybou, aby zůstala tak chudá. Bylo by prý mnohem rozumnější, aby toto bohatství přijala, než aby zůstalo v rukou zlých hříšníků. Bylo by prý nespravedlivé a v rozporu s Boží Prozřetelností, aby spravedliví trpěli chudobu, zatímco by zlí lidé a Boží nepřátelé oplývali bohatstvím a vlivem.

346. Marné je rozestírat síť před očima ptáčka v letu, praví moudrý muž. To platilo pro všechna pokušení naší svrchované Královny. Zloba hadova byla v pokušení k hrabivosti mnohem pošetilejší, protože tento Fénix chudoby byl velmi daleko od země a vznášel se nad ní výš než serafové, proto byla taková ohavná a opovržením hodná léčka zcela zbytečná. Nejmoudřejší Paní, i když byla obdařena božskou moudrostí, se nikdy nepouštěla s těmito nepřáteli do polemik, což by vpravdě neměl dělat nikdo, protože oni bojují proti zjevné pravdě a nikdy nepřiznají porážku, i když musí uznat její účinky. Nejsvětější Maria používala některé výroky Písma svatého a s klidnou pokorou je opakovala. Pro tuto příležitost zvolila slova žalmu 119: „Tvé svědectví je mým dědictvím navždy, je radostí mého srdce. Nakláním své srdce, aby konalo tvou vůli, v tom je odměna navždy.“ (Ž 119,111–112) Využívala i mnoha dalších pasáží a vděčně chválila a velebila Nejvyššího za to, že jí stvořil a nyní zachovává bez jejich zásluh. Tímto nejvyšším moudrým způsobem zavrhl a přemohla druhé pokušení, k zahanbení a trápení těchto bojovníků nepravosti.

347. Pak přistoupila knížetem nečistoty vedená třetí legie, která útočí na slabosti těla. Tito démoni nastoupili s velkým úsilím, protože jasněji předvíдали nepravděpodobnost úspěchu. A skutečně získali méně než všichni ostatní, pokud vůbec můžeme při tomto pokušení Panny Marie o nějakém úspěchu mluvit. Snažili se jí vnuknout oplzlé obrazy a předváděli před jejím zrakem neslychané ohavnosti. Ale všechna jejich snaha vyšla naprázdno, protože jakmile nejčistší Panna zpozorovala první známky této nepravosti, úplně se uzavřela do sebe a přerušila činnost svých smyslů. Tak ani stín podnětu nebo

Sestra Marie od Ježíše z Agredy

nemravného obrazu nemohl vejít do jejich myšlenek, protože žádná z jejich mocností nebyla činná. S nejrůznější touhou mnohokrát před Pánem obnovovala slib čistoty a vysloužila si při této příležitosti více zásluh než všechny panny, které kdy na světě žily nebo budou žít. Všemohoucí jí vybavil takovou ctností, že obraz dělové koule vypuzené z hlavně děla je nedostatečnou ukázkou síly, se kterou byli tito nepřátelé odrazeni od vzezření nejsvětější Marie, když se snažili dobýt její čistotu svým pokušením.

348. Čtvrtá legie se jala zkoušet mírnost a trpělivost, přičemž se snažili přimět tuto nejmírnější Holubici k hněvu. Toto pokušení bylo nejnejpříjemnější, protože démoni převrátili celý dům, rozbili a roztrhali vše, co v něm bylo, a to tak, aby vyvolali co možná největší nevoli nejtišší Paní, ale svatí andělé brzy všechny škody opravili. Když byl tento pokus zmařen, vzali na sebe démoni podobu některých žen, které naše klidná Kněžna znala. Hnali se na Ni s větším hněvem a zuřivostí, než by to mohly udělat skutečné ženy, zahrnuli jí pobuřujícími urážkami, odvážili se jí vyhrožovat a zmocnili se nejpotřebnějších věcí. Ale to vše byly v očích naší Paní jen opovržením hodné lsti, které už znala, protože žádný z jejich šprýmů neušel bystrosti nejsvětější Marie. Úplně je přehlížela a zcela jimi pohrdala bez sebemenších známek pohnutí nebo ovlivnění. Démoni si pak vybrali skutečnou ženu, která měla povahu vhodnou pro jejich záměr, kterou pak svým ďábelským uměním popudili proti Kněžně nebes. Jeden démon na sebe kvůli tomu vzal podobu jedné její známé a začal jí namlouvat, že Maria, Josefova manželka, jí před ní pomlouvala

a obvinila z mnoha hrubých chyb, které si démon pro tuto příležitost vymyslel.

349. Oklamaná žena, která měla velice silný sklon ke hněvu, běžela zběsile k naší nejtišší Ovečce a vychrlila na Ni hanebná obvinění a urážky. Ona však nechala ženu vylévat svůj hněv a postupně k ní začala mluvit slovy tak pokornými a milými, že onu ženu úplně změnila, uklidnila a její srdce obměkčila. Když ji přivedla do tohoto stavu, potěšila ji a napomenula, aby se bránila démonově zlobě. A protože byla tato žena chudá, Maria jí přidala nějakou almužnu a propustila ji v pokoji. Tak byl zmařen také tento pokus stejně jako mnohé jiné, kterými se Lucifer pokoušel popudit naši nejmírnější Holubičku a připravit jí o dobrou pověst. Nejvyšší vždy hájil čest své nejsvětější Matky a využíval k tomu její vlastní dokonalost ve ctnostech i její moudrost a pokoru, takže se démoni nikdy ani v nejmenším nepodařilo její dobré jméno poškodit. Vždy se chovala tak obezřetně a s tak velkou pokorou a moudrostí, že množství pekelných pokušení zůstalo zcela bez výsledku. Klid a pokora této svrchované Paní během těchto drakových pokušení vzbudily v andělech údiv. Dokonce i démoni byli plni údivu (ovšem jiného druhu), když viděli takové chování u pouhého tvora, a k tomu ještě u ženy, protože ještě nikdy něco takového neviděli.

350. Následovala pátá legie s pokušením nestřídmosti. Ačkoli starý had nevybídł naši Královnu, aby proměnila kamení v chleby (Mt 4,3), jako se později odvážil u jejího nejsvětějšího Syna (protože jí neviděl konat tak velké zázraky, jelikož byly před ním skryty), začal jí stejně jako první ženu pokoušet potěšením z chuti (Gn 3,6). Předložili jí velkou hostinu, aby podnítli a svedli její chuť zevnějšními lákadly, a snažili se působit na její tělo tak, aby v ní vyvolali falešný pocit hladu. Používali i jiné prostředky, aby přilákali její pozornost k tomu, co jí nabídli. Ale všechna jejich námaha byla marná a bez účinku, protože šlechetné srdce naší Kněžny bylo všem hmotným a pozemským věcem tak vzdálené, jako jsou nebesa od země. Právě v tak malé míře využívala své smysly, aby si vychutnala chuť jídla. Ano, dokonce nikdy nevnímala chuť jídla, protože si předsevzala dělat vše opačně než naše první matka Eva. Eva neopatrně a bezhlavě pohlédla

► na krásu stromu poznání a na jeho sladké ovoce a pak po něm natáhla ruku, aby jedla, čímž začaly naše bědy. Ne tak nejsvětější Maria, ta odvrátila a uzamkla své smysly, i když nebyla v takovém nebezpečí jako Eva. Naše první matka byla přemožena pro naše zatracení, zatímco naše Královna zvítězila pro naši záchranu a spásu.

351. Velice zděšení nezdarem předšlých oddílů, přiblížili se duchové závislosti. Přestože nemohli plně odhadnout dokonalost skutků Matky svatosti, cítili její nepřemožitelnou sílu. Viděli Ji v její neotřesitelnosti, takže si při pomýšlení na pokoušení téměř zoufali. Ale nenasytná drakova nenávist a jeho nezměrná pýcha mu nedovolovaly se vzdát. Nastrojili nové úklady, aby u Paní, nejvyšší milé Pánu i lidem, vzbudili závist pro to, co už měla, a dokonce i pro to, co si ošklivila jako zbytečné a nebezpečné. Vypracovali dlouhý seznam přirozených požehnání, kterými byli jiní obdařeni a Ona ne. Mysleli si však, že nadpřirozené dary Ji rozruší víc, proto zapsali také velké duchovní dary a požehnání, které Všemohoucí udělil jiným a Jí ne. Jak by Jí však mohly takové lživé obrazy pohnout, když byla Matkou všech milostí a darů nebe? Vždyť požehnání všech tvorů dohromady byla menší než její jediná výsada, že byla Matkou Dárce všech milostí. Právě proto, že Ji Bůh tolik obohatil a protože v Ní hořel oheň lásky, vroucně si přála, aby ruka Nejvyššího obohatila a obdařila mnohem víc i její bližní. Jak by mohla závist najít místo tam, kde bylo tolik lásky (1 Kor 13,4)? Ale divocí nepřátelé nechtěli přestat. Vykreslovali Královně zdánlivé štěstí těch, kteří se ve svém bohatství a štěstí považovali na tomto světě za spokojené a vyvýšené. Přiměli několik osob, aby přišly k nejsvětější Marii a popsaly Jí, jaké je to štěstí, být bohatý a žít v dobrém postavení. Jako by toto zrádné štěstí smrtelníků nebylo tak často odsuzováno v Písmu svatém (Ž 49) a jako by právě pohrdání bohatstvím nebylo učním, které Královna nebes a její nejsvětější Syn přišli ukázat příkladem svého života ku prospěchu celého světa.

(Pokračování)

Z knihy *Mystické Město Boží. Svazek II. - Vtělení. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2016*

Apoštolský list papeže Františka k ukončení Svatého roku milosrdenství

„Toto je čas milosrdenství,“ píše papež František v apoštolském listě *Misericordia et misera*, kterým uzavírá mimořádný Svatý rok. Desetistránkový dokument představil arcibiskup Rino Fisichella. Předseda Papežské rady pro novou evangelizaci zdůraznil, že zmíněný apoštolský list a bula vyhlášující Svatý rok milosrdenství jsou dva programové dokumenty, které do církve vrátily téma, jež tvoří podstatu evangelia.

„Nelze zakrývat, že milosrdenství je pro nás poněkud zastaralý výraz, vypo-
vězený do praktik lidové zbožnosti, aniž by znamenal skutečnou hodnotu v křesťanském životním stylu. Jedno je jisté - díky tomuto jubilejnímu roku milosrdenství dostalo hlavní roli v životě křesťanů, a to alespoň na jeden rok.“

Milosrdenství ale nemůže být jakousi vsuvkou v životě církve, nýbrž samotnou její existencí, píše papež František v novém dokumentu, který vychází ze dvou evangelních příběhů. Ježíš se v nich setkává s dvojicí žen - cizoložnicí odsouzenou k smrti a veřejnou hříšnicí, která k němu přistoupila ve farizeově domě. Obě setkání ústí v odpuštění, které v srdcích žen vzbuzuje radost, štěstí a pocit svobody. Papež proto vyzývá k „pastorační konverzi, která bude denně utvářena obnovitelskou silou milosrdenství“.

„Apoštolský list spočívá na dvou pilířích - tedy skutečnosti, že milosrdenství vyžaduje, abychom je slavili a zároveň naplňovali skutky. Papež připomíná, že zcela zvláštním způsobem se milosrdenství slaví ve svátosti smíření. První novinkou proto je, že Svatý otec prodlužuje zpovědní a kazatelskou službu misionářů milosrdenství. Přeje si, aby pokračovala, dokud nebude vydána nová dispozice, jako konkrétní znamení, že milost Svatého roku je v různých částech světa nadále živá a účinná.“

Podle papeže Františka je zapotřebí kněží, kteří dají svůj život do „služeb usmíření“ (2 Kor 5,19), takže nikomu, kdo

upřímně lituje, nebude bráněno v přístupu k Otcově lásce.

„Podle tohoto požadavku, aby mezi prosbou o smíření a Božím odpuštěním nebyla žádná překážka, papež od nynějška uděluje všem kněžím zplnomocnění rozhřešovat v síle kněžství ty, kdo spáchali hřích umělého potratu.“

Petrův nástupce tak potvrzuje zplnomocnění, zprvu udělené pouze na období Svatého roku, které tak nabývá platnosti bez časového omezení. Zároveň však silně zdůrazňuje, že umělý potrat je těžký hřích, protože ukon-

čuje život nevinného. Nicméně, píše dále, neexistuje žádný hřích, který by Boží milosrdenství nemohlo dosáhnout a zničit, pokud nalezne litující srdce.

„V téže duchu vstřícnosti vůči potřebám věřících Svatý otec povoluje věřícím, kteří z různých důvodů navštěvují kostely spravované kněžími Bratrstva svatého Pia X., aby přijímali platně a dovoleně svátostně rozhřešení svých hříchů. Činí tak v důvěře v dobrou vůli jejich kněží, aby bylo s pomocí Boží obnoveno plné společenství v katolické církvi.“

Arcibiskup Fisichella dále hovořil o sociální povaze milosrdenství, které Svatý otec věnuje druhou část listu:

„Papež nezakrývá, že jsme stále vystaveni pokušení vytvářet »teorii milosrdenství«, které lze překonat do té míry, v jaké je náš každodenní život tvořen účastí a sdílením. V tomto kontextu papež církvi navrhuje, aby 33. neděli liturgického mezidobí ustanovila Světovým dnem chudých. Jak píše, byla by to nejvhodnější příprava ke slavnosti Ježíše Krista Krále, který se ztotožnil s malíčkými a chudými a bude nás soudit podle skutků milosrdenství. A zároveň den, který pomůže komunitám i každému pokřtěnému uvažovat nad chudobou jakožto jádrem evangelia a nad tím, že dokud Lazar leží přede dveřmi našeho domu, nebude moci nastat spravedlnost, ani sociální smír.“

Podle www.radiovaticana.cz, 21. 11. 2016

Jedno stébélko slámy a jedna nitka

Bojovníci ISIS terorizují brutálním násilím nejen národy Blízkého východu a severní Afriky. Svůj pohled upírají i na Evropu a jejich úmyslem, jak to otevřeně říkají, je „dobýt Řím, polámat kříže“ a islamizovat celý západní svět. Dosud v této záležitosti nenacházejí žádné konkrétní řešení ani světové velmoci.

Příklad ze života malé francouzské karmelitánky, ctihodné Markéty od Nejsvětější svátosti, nás učí, že ani dnes nemáme v bezvýhodných situacích zoufat, ale ještě více vkládat celou svoji důvěru v Boha.

V 17. století byla celá Evropa jedním velkým bojištěm třicetileté války: plenění, podpalování, hlad, mor, hospodářsky zničené a zcela vydlidněné velké krajinné oblasti. V jižním Německu přežila tehdy pouze třetina obyvatelstva. Některé části Evropy potřebovaly více než století k tomu, aby se zotavily z následků tohoto teroru.

Psal se rok 1636. Rovněž Burgundsko, jeden z regionů Francie, bylo ohrožováno nepřátelskými vojsky. Tam v městě Beaune žila již šest let v karmelitánském klášteře mladá stigmatizovaná sestra Markéta od Nejsvětější svátosti (1619–1648), kterou Pán Ježíš láskyplně nazýval „malá nevěsta mých jesliček“. A skutečně. I v dospělosti byla malá jako dítě, byla vysoká pouhých 130 centimetrů, aby tak i navenek, svým vzrůstem, byla podobná Dítěti Ježíši: „Celý můj život je uzavřen v jeho svatém dětství jako v pevnosti. Ježíšek ustavičně upírá celou moji pozornost na dobu od svého narození do dvanáctého roku života; je to jakoby zeď pevnosti, kterou nesmím překročit.“ Také prostřednictvím tohoto „slabého dítěte“ chtěl Bůh vědomě zjevit moc svého Božího dětství.

Sestra Markéta měla 17 let, když se ocitla ve velkém ohrožení. Při svatém přijímání vroucně prosila Pána Ježíše o pokoj. „Prosíš mě o velkou věc,“ odpověděl jí Ježíš. Současně jí ale svěřil, že právě ona je povolána prosit o záchranu před blížícím se nepřítelem. Markéta měla před Nejsvětější svátostí úpěnlivě prosit o milosrdenství pro Francii, pro svoji provincii i rodné město Beaune a obětovat se za vnitřní obrácení obyvatel. Ježíš jí ukázal hříchy a neřesti národa a z toho plynoucí zlo, plodící válku: „Nevěsto moje, trp za tento národ... Neboj se, protože já budu trpět s tebou. Čerpej z pokladu mého dětství. Skrze zásluhy mého dětství zdoláš všechny těžkosti.“ Od této chvíle Markéta celé měsíce trpěla, modlila se a meditovala o Ježí-

šově dětství – od okamžiku jeho vtělení v lůně Panny Marie až po nalezení dvanáctiletého Ježíše v chrámě. V klášterní zahradě si mohla zřídit jednoduché oratorium, malou kapličku, kterou nazývala „můj Nazaret“. „V »Nazaretě« mi svaté Dítě nic neodepře,“ říkala často. „Jen nesmíme hledět na naše vlastní starosti, protože Boží Dítě si přeje, abychom se dívali jen na ně.“

Když se vojsko stále více přibližovalo a nakonec vpadlo do Burgundska a terorizovalo je, Markétina důvěra zůstala i tehdy neochvějná. Nepřestávala a neúnavně opakovala příslibení Božího Dítěte, že nepřátelé nebudou postupovat. Jednoho večera ovládla obyvatele města velká beznaděj, všude vládl strach.

Avšak Markéta všem dodávala odvalu: „Nebojte se! Boží Dítě mě ujistilo, že nepřátelé nepřijdou do tohoto města, nepodpálí je a nedotkne se jej ani jedna pohro-

Ctihodná Markéta od Nejsvětější svátosti

ma. Stáhnou se tou stejnou cestou, kterou přišli. Božský Ženich pro zásluhy svého dětství vezme toto místo pod svoji ochranu.“ Potom ukázala na neustále vystavenou Svátost oltární a s přesvědčivou rozhodností hovořila o moci eucharistické adorace: „Jako modlíci se dítě před svatostánkem můžeme všeho dosáhnout... Zde je můj dobrý Ježíš! On mi přislíbil, že město neutrpí žádnou újmu a nepřátelské vojsko se rozprchne. Nebojte se, malý Ježíš nás ochrání, my však nesmíme polevit v našich modlitbách! Anebo pochybujete o moci Božího Dítěte?“ Ukazujíc na stébko slámy ve své ruce: „Jedno stébélko slámy z jeho jesliček, jedna nitka z jeho plínky, tedy i ten nejmenší stín věčného Slova, které se stalo Dítětem, dokáže zahnat nepřátele. Nebojte se! Dítě, které dokáže všechno, přislíbilo, že ochrání naši provincii.“ Ježíš jí opakovaně povzbuzoval: „Pokračuj v modlitbách, protože sjednocená se mnou dosáhneš, že armáda, která drží ve strachu celou zemi, ustoupí... Dám ti tuto milost, ... protože jsem tě ustanovil za ochránkyni mého národa.“

Ježíš zjevil této mladé karmelitance dokonce den a hodinu, kdy se nepřítel stáhne. Svěřila se své představené a spolusestrám a ty se divily, když se přesně do puntíku událo všechno tak, jak to sestra Markéta předpověděla.

V adventu roku 1636 se k městu přiblížil nepřítel znovu. Všechny ženy a děvčata opustily Beaune ze strachu před obléháním. Lidé naléhali také na karmelitánky, aby si pospíšily a co nejrychleji odešly na bezpečné místo. Ale sestra Markéta znovu vyzývala k důvěře a k úpěnlivé modlitbě. Sama s pevným přesvědčením ujišťovala všechny sestry, že město není v ohrožení. Nikdo nemusí Beaune opustit, protože malý Ježíš jí slíbil, že město nebude obléháno a ani obsazeno. Právě naopak: Nepřátelé se nyní rozprchnou už za pár dní, ještě v adventu: „Všichni uvidí moc malého Ježíše. Teď je čas, abychom ho uctívali v lůně jeho přečisté Matky. Jeho moc se ukáže v jeho malosti a jeho síla v slabosti jeho dětství!“ Nepřítel se skutečně stáhl i navzdory všem lidským očekáváním a celá armáda se rozprchla. ▶

► Zázračná záchrana města Beaune byla něčím tak mimořádným, že tato událost byla dokonce písemně zaznamenána a uložena ve státních archivech. Kromě toho je v erbu města až dosud na modrém pozadí zobrazena Panna Maria s Božím Dítětem. V té době to výstižně vyjádřil jistý kněz: „Toto »dítě« dokázalo více než celé regimenty vojáků. Markétiny ruce sepiaté v modlitbě byly onou tajnou silou, která nahnala nepřátelům strach.“

K takovéto pevné důvěře vyzývá Markéta od Nejsvětější svátosti i každého

z nás – ať už před Nejsvětější svátostí v kostele, anebo doma při každodenní modlitbě v rodině.

Tři roky po osvobození města Beaune vznikla při klášteře karmelitánek velká kaple malého Ježíše. Lidé z celé Francie sem putovali, aby zde prosili Boží Dítě o pomoc. Udály se zde mnohé velké zázraky a vyslyšení modliteb. Do této kaple pochovali také sestru Markétu, která zemřela jako devětatřicetiletá.

Markétina láska k Božím Dítěti a pobožnost k němu se rozšířily po celé zemi, což bylo pro ni velkým požehnáním.

Úcta k malému Ježíši později pronikla dále, dostala se až do Jižní Ameriky. Tato pobožnost si získala chudé i bohaté, lidi všech vrstev, mezi nimiž později vznikla tzv. „Rodina Dítěte Ježíše“, která existuje ještě i dnes.

Pramen: P. Amelotte, Leben der ottseligen Schwester Margareta vom Heiligsten Sakrament, Druck und Verlag Georg Josef Manz

*Z Vítězstvo Srdca 108/2016
přeložil -dd-*

Radit a učit – dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

Tito průkopníci vzdělávání důkladně pochopili tento skutek milosrdenství a učinili z něj životní styl proměňující samu společnost. Prostřednictvím jednoduché práce a nemnoha struktur dovedli mnohým lidem vrátit důstojnost. Vzdělání, které poskytovali, bylo často zaměřeno také na práci. Pomysleme na svatého Jana Boska, který pomáhal mládeži z ulice připravit se k práci oratořemi, pak školami a úřady. Tak povstalo mnoho různých profesních škol, které dávaly způsobilost k práci, přičemž učily lidským i křesťanským hodnotám. Vzdělávání je tedy opravdu osobitou formou evangelizace. Vzrůstá vzdělanost a lidé si osvojují jistoty a vědomosti, které k životu všichni potřebují. Dobrá škola nás též učí kritické metodě, která zahrnuje také určitý typ pochybování, jež je užitečné při kladení otázek a ověřování dosažených výsledků ve snaze o větší poznání. Avšak skutek milosrdenství, který radí pochybojícím, se netýká tohoto typu pochybnosti.

Prokazovat milosrdenství pochybojícím naopak znamená poskytovat úlevu v bolesti a utrpení plynoucích ze strachu a úzkosti, jež jsou důsledkem pochybnosti. Jde tedy o opravdový skutek lásky, který

má za cíl podpořit člověka, jenž zakouší slabost, kterou vyvolává nejistota. Někdo by mi mohl položit otázku: „Otče, já mám hodně pochybností o víře, co mám dělat? Vy nemáte nikdy pochybnosti?“ Mám jich mnoho... V určitých chvílích přijdou pochybnosti na každého! Pochybnosti, které se týkají víry v pozitivním smyslu, jsou znamením, že chceme lépe a hlouběji poznat Boha, Ježíše a tajemství jeho lásky k nám. „Mám tuto pochybnost, když hledám, studuji, sleduji či žádám radu ohledně toho, jak si počínat.“ Tyto pochybnosti umožňují růst! Je tudíž dobré klást si otázky týkající se víry, protože tak jsme vedeni k jejímu prohloubení. Pochybnosti je však třeba překonávat. Proto je nezbytné naslouchat Božím Slovu a porozumět, čemu nás učí. Důležitou cestou, jež nám v tom velice pomáhá, je *katecheze*, kterou nám zvěst víry vychází vstříc v konkrétnosti osobního i komunitního života. A současně s tím je tu i druhá, rovněž důležitá cesta, totiž *žít víru*, co nejvíce to lze. Nedělejme z víry abstraktní teorii, v níž se množí pochybnosti. Spíše dělejme z víry svůj život. Snažme se ji praktikovat ve službě bratřím, zejména těm nejpotřebnějším. Mnohé pochybnos-

ti pak zmizí, protože pocítíme Boží přítomnost a pravdu evangelia v lásce, která přebývá v nás bez naší zásluhy a kterou sdílíme s druhými.

Jak lze vidět, drazí bratři a sestry, také tyto dva skutky milosrdenství nejsou našemu životu vzdáleny. Každý z nás se může zapojit do jejich prokazování a uskutečňovat to, co říká Pán o tajemství Boží lásky, která nebyla zjevena moudrým a chytrým, nýbrž maličkým (srov. Lk 10,21; Mt 11,25–26). Nejhlubší nauka, kterou jsme povoláni předávat, a největší jistota, která vyvádí z pochybnosti, je láska, kterou si nás zamiloval Bůh (srov. 1 Jan 4,10). Obrovská a nezištná láska daná navždycky. Bůh ve své lásce nikdy nezařadí zpátečku! Jde stále vpřed a čeká, dává navždy svoji lásku, za niž máme cítit velkou zodpovědnost, abychom byli jejími svědky a nabízeli milosrdenství svým bratřím.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

80. NAROZENINY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA

V sobotu 17. prosince oslaví Svatý otec František své 80. narozeniny. Pamatujme na něj ve svých modlitbách a vyprošujme mu hojnost Božího požehnání do dalších dnů pozemské pouti. Ať ho na každém kroku provázejí svou pomocí Panna Maria a jeho svatí patronové, aby byl dobrým nástrojem Ducha Svatého nejen při vedení svěřené církve.

Hlavní aspekty Božího obrazu v islámu

Rostoucí přítomnost muslimů v Evropě nás vede k tomu, abychom se zabývali vlastním a islámským obrazem Boha.

Pro náboženství není nic podstatnějšího než jeho vlastní, specifické chápání Boha. Židovství, křesťanství a islám jsou více či méně spojeny ve svém přesvědčení o jediném Bohu (monoteismus).

Avšak Boží obraz ve Starém zákoně získává s Ježíšovým kázáním silný a na nejvyšší překvapivý obrat: Kristus prolamuje víru v jediného Boha v jeho přísné podobě *na víru v jednoho Boha, který jako takový existuje v plnosti tří Božích Osob, aniž by tím byla jednota Božího bytí jakkoliv narušena.* Ti tři jsou jedno v podstatě a ve věčné lásce.

Nad to navíc ustanovil Pán v předpisech starozákonních představ o Bohu přísných zákoníků a soudců Boha *především jako milujícího a důvěrně se starajícího Otce.* Tím je vtisknuta obrazu Boha křesťanů zcela nová osobní blízkost, ano důvěryplný milující vztah dítě-otec. S Trojicí Osob, s blízkostí Boží jeho stvoření a s chápáním Boha jako milujícího Otce jsou položeny tři rozhodující charakteristiky křesťanského Božího obrazu.

Předtím, než zamíříme pohledem na islámské chápání Boha, ještě několik předběžných poznámek. Kdo hledá širokosáhlé hodnocení nebo úsilí o mír na jedné straně, nebo polemiky na straně druhé, tak je brzy nalezne. Následující pojednání představuje však objektivním a střízlivým způsobem stav věcí, zaměřuje se výhradně na religionisticko-vědecké korektní představení učení víry jako takové. Potíže se v tomto ohledu jeví opět v tom, že islám nezná nejvyšší náboženský učitelství úřad v katolickém smyslu. Proto zde budou vypracovány pouze bez úplnosti některé aspekty islámského Božího obrazu, jak se především vyskytují v Koránu jako základním zdroji zjevení v islámu. Další rozhodující islámské hlavní zdroje – zprávy o životě proroka (hadithy) a islámské právo (šaría atd.) – zůstanou kvůli omezenému místu nezohledněny, stejně jako důležitá témata, která souvisejí s Božím obra-

zem, jako je stát a společnost, role a práva ženy, násilí atd.

Jak bylo uvedeno, vyznává islám jednoho jediného Boha do určité míry společně s židovským a křesťanským obrazem Boha. „Nevzývej spolu s Bohem žádné božstvo jiné, vždyť není božstva kromě Něho!“ (Súra 28,88) Přitom již muslim-

ské náboženství nevidí domnělou společnou bázi. Korán neuznává křesťanům víru v jednoho Boha. Na základě trojiční nauky chápe islám křesťanství jako jakési „přehánění“, jako víru ve tři podstatně odlišné bohy a tím jako jakousi formu „mnohobožství“ (polyteismus). Naproti tomu je Alláh jednou podstatou a jednou ►

„Trojjediný Bůh, Otec i Syn i Duch Svatý, nám prokázal své milosrdenství; chvalme a oslavujeme ho navěky.“ (Vstupní antifona na slavnost Nejsvětější Trojice) Tato antifona popisuje nejen základní charakteristiky křesťanství. Vyjadřuje zároveň také rozhodující rozdíly oproti islámu.

► osobou. „Vlastníci Písma! Nepřehánějte v náboženství svém a mluvte o Bohu jedně pravdu! [...] a neříkejte: »Trojice!« Přestaňte, a bude to tak pro vás lepší. Bůh vsutku je jediným Bohem, On povznesen je nad to, aby měl dítě.“ (Súra 4,171)

Tato kritika trojiční nauky má také historické základy z období vzniku islámu. Je spojována s postavou proroka Mohameda – pro muslimy posledního a vynikajícího proroka a vyslance Alláha. Mezi některými původně křesťanskými Araby hrály určitou roli mylné teologické nauky (nestoriánství, monofyzitismus) týkající se Osoby Ježíše Krista. Takovéto křesťanské hereze přispěly k tomu, že již prvotní islám považoval křesťanství za víru ve tři bohy. Tento mylný pojem usnadnilo to, že původní pohanské arabské kmeny věřily ve více bohů. V přísném vymezení od křesťansko-heretických a pohanských Arabů zdůrazňoval islám od nepaměti jednotu a jedinnost (tauhid) Boží.

Na rozdíl od křesťanství je tu dále trvajícím vzdálenost mezi Bohem a člověkem a stvořením: Zatímco Bůh je pro křesťany osobním otcovským vztahem (Otcem), Spasitelem, Soudcem, Správcem a Cílem lidí, je Alláh v islámu Stvořitelem, Soudcem, Správcem, ale ne Spasitelem, Cílem lidí a jejich „Otcem“. Osobní vztah Alláha k lidem a naopak, jak to učí křesťanství, islám nezná⁽¹⁾. Tato vzdálenost zůstává zachována také ve smrti: Duše „bohobojných“, tzn. nábožensky praktikujících muslimů, se nedostávají podle islámu ani poté k Alláhu, nýbrž pouze do radosti smyslů nezměrné „zahrady (džanna) Eden“ (Súra 13,23), ve které na ně čekají dívky (Súra 52,20). Adekvátně k této trvající vzdálenosti protiče také každé hlubší teologické uvažování o tajemství Alláha, které je naprosto neuchopitelné a nepopsatelné. Přesnější výroky o Alláhově bytí a podstatě překračují proto hranici rouhání se Bohu. Také zákaz náboženského obrazového ztvárnění – podobně jako ve Starém zákoně – má zde svůj důvod. Alláh stojí nejen nade vším lidským rozumem, nýbrž je ve své nepostizitelné velikosti a všemohoucnosti zcela nade vše poznání. Uvažování a mluvení o lidech a andělech je do té míry sporné, do jaké může být po-

psán Alláh jako osoba. Absolutně nepoznatelné a zcela neproniknutelné tajemství Alláha je přiměřený postoj člověka samotného, mlčenlivá poslušnost, přesněji „islám“: naprosté „podřízení se“ Alláhovi a jeho tajemné vůli.

Tato jeho vůle se projevuje v síle osudu (qadar), před níž nelze uniknout, tj. neodvratitelného a částečně záhadného Božího předurčení: „On odpouští, komu chce, a potrestá, koho chce, a Alláh

je odpouštějící, slitovný.“ (Súra 48,14) Neposlušné ale, tj. nevěřící a hříšníky, Alláh „proklel“ (Súra 47,23) a zapečetil jejich srdce tak, že následují své sklony (srov. Súra 47,16), které je vedou k věčnému trestu v ohni „gehenny“ (pekla). V závislosti na svém odstupu a předurčení neakceptuje Alláh také žádné zástupné smíření ze strany bohobojných za neposlušné, jak to známe o spravedlivých ze

Osobní vztah Alláha k lidem a naopak, jak to učí křesťanství, islám nezná. Tato vzdálenost zůstává zachována také ve smrti: Duše „bohobojných“, tzn. nábožensky praktikujících muslimů, se nedostávají podle islámu ani poté k Alláhu, nýbrž pouze do radosti smyslů nezměrné „zahrady (džanna) Eden“ (Súra 13,23), ve které na ně čekají dívky (Súra 52,20).

Sodomy (srov. Gn 18): „A i kdybys prosil pro ně za odpuštění sedmdesátkrát, neodpustí jim Alláh! A to je za to, že neuvěřili v Alláha a v posla jeho.“ (Súra 9,80) Pro poslušnost k Alláhovi a jeho příkázáním není láska k Bohu tím rozhodujícím motivem, nýbrž tím je neopodstatněné vyvolení Alláhem, a to skrze odůvod-

něné úsilí po věčném, veskrze smyslově chápaném prospěchu. „Bohobojný“ žije v jasném podřízení se Alláhovým zákonům, protože ho k tomu Bůh předurčil, aby ho zachránil pro „ráj“. Vztah Alláha k věřícímu odpovídá pánu a zákonodárci, který si vyvolil své sluhý či otroky nepochopitelnou volbou a ty odměňuje a ostatní zavrhuje.

Velikost a nepochopitelnost „Vševdoucího“ (Súra 15,86) se ukazuje tudíž v nezávislém přijetí nebo zavržení bohobojného na základě jeho neprozkoumatelné vůle. Tak ani věřící a praktikující muslimové v podstatě neznají – oproti katolickému křesťanství tridentského koncilu – předpoklad morální spásné jistoty. Spásnou jistotu přislubuje Alláh jen tomu, kdo padne v boji za něj. Přitom vlastní zásluha člověka stojí vedle Božího vyvolení ve středobodu morálnosti.

Setkáváme se zde s velmi učitelem a se zákonným porozuměním Zjevení, kdy náboženská mřížka poskytuje výhodu pro kresbu vyvolení a poslušného podřízení se. Toto porozumění náboženství a víře o Bohu a jeho vyvolení a zavržení ukazuje určitou jednotu s tím, co známe ze Starého zákona. Ve své přísnosti a strohé jednoznačnosti působí islámský obraz Boha přitažlivě částečně také na nemuslimy, zejména na lidi, kteří hledají jasné struktury, nebo jsou zastánci silné náboženské horlivosti. Podpořeno je to příslibem smyslových radostí v „ráji“. Tím spíše mají muslimové právo na to, abychom žili před nimi naší autentickou křesťanskou vírou, ovlivněnou podstatně láskou k Trojjedinému Bohu a k bližnímu, a ohlašovali a stavěli přesvědčivě před ně tak krásu křesťanského Božího obrazu, který nám Kristus zvěstoval: „Už vás nenazývám služebníky [...], ale přáteli.“ (srov. Jan 15,15)

Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 7/2016
přeložil -jn-

Poznámky:

⁽¹⁾ Sufismus zná i vztah milující a milovaný mezi člověkem a Bohem, ale je to jen jeden proud. [pozn. red.]

Suma o darech svatého Josefa (52)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola IV:

Dar Jákobova požehnání

Jak čteme v 27. kapitole Geneze (vv. 28–29), Izák, poučen Duchem Svätým, požehnal Jákobovi, svému synu, těmito slovy: „Kéž ti Bůh dá rosu nebes i úrodnost země, hojnost obilí, vinného moštu a oleje. Ať ti slouží národy, klanějí se ti všechny kmeny. Buď pánem svých bratrů, ať se ti klanějí synové tvé matky. Kdo tě proklíná, ať je proklet, kdo ti žehná, ať je požehnan.“

Toto požehnání obsahuje patero: hojnost nezbytných věcí, důstojnost dobrých, přízeň národů, odstranění zlého a udělení dobrého.

Pro vyšší poznání prvního požehnání podle alegorického smyslu je třeba mít na paměti, že v Písmu svatém je ro-

sa a déšť znamením Krista, jak praví žalmlista: „Sestoupí jako déšť na trávu, jako rosa hermónská.“⁽¹⁾ A církev rovněž zpívá: „Sestoupí jako rosa do lůna Panny.“ Země pak poukazuje na nejsvětější Královnu světa, jak jsme připomínali výše: její úrodností byla pokora v časných záležitostech, na niž shlédli Bůh. Obilím je Kristus, neboť z něho se v církvi vytváří chléb, o němž se říká v žalmu: „Jeich obilí a olej se zmnoží.“⁽²⁾ On je také vínem, o němž se píše: „Pijte, přátelé, a opájejte se, nejmilejší.“⁽³⁾ Mimo to, rosou nebes je milost kontemplace a úrodností země je milost činnosti: z jejich spojení povstává obilí víry a víno naděje, jež potěšuje srdce, jak učí Pavel v 12. kapitole listu Římanům (v. 12): „V naději se radujte.“ A nakonec z jejich spojení vychází olej lásky. Z řečeného je jasné, že si zde sloužíme různými tělesnými obrazy. Je pak jisté, že se svatý Josef těšil všemu tomu, o čem byla výše řeč.

Uvažujme o tom, že Josef neměl hojnost chleba, nýbrž obilí. Kristus totiž nebyl ještě chlebem, nýbrž obilím, které mě-

lo být rozemleto utrpeními ze strany židů. Proto Kristus před svým utrpením nazýval sám sebe obilným zrnem, když říkal: „Amen, amen, pravím vám: Jestliže obilné zrnó nepadne do země a neodumře, zůstane samo.“⁽⁴⁾

Druhé požehnání, nazývané námi jako důstojnost dobrých, je vyjádřeno těmito slovy: „Ať ti slouží národy, klanějí se ti všechny kmeny. Buď pánem svých bratrů.“⁽⁵⁾ Národy jsou pohané, kmeny židé a bratry křesťané. Mimo to, národy je židovský lid, kmeny jsou jeho vůdcové a bratry patriarchové a proroci. Pohané, kteří byli povoláni k víře, sloužili svatému Josefovi prokazováním úcty, udělováním darů a napsáním knih. Židé a stejně křesťané se klaněli Josefovi jakožto snoubenci a hlavnímu ctiteli nejsvětější Panny a domnělému otci Spasitele a jeho nejdražšímu

živiteli. Konečně mezi patriarchy a proroky je Josef považován za pána, a to pro otevřené vidění (mnozí králové a proroci chtěli totiž vidět to, co viděl Josef, a neviděli), pro nejvyšší dokonalost a pro nejvyšší vynikající pojmenování. Byl totiž nazýván otcem Boha a byl snoubencem Královny světa.

Třetí požehnání je naznačeno těmito slovy: „Ať se ti klanějí synové tvé matky.“⁽⁶⁾ Těmi jsou bezpochyby židé věřící v Krista a národy obývající Sýrii a na východě, kteří měli ve zvyku slavít svátek svatého Josefa s velkou slavností a radostí. A již také na západě zasel Duch Svätý do myslí národů a jednotlivců, aby prokazovali úctu svatému Josefovi. Nepochybujeme o tom, že touto úctou bude katolická víra pro zásluhy a na přímluvu nejsvětějšího Josefa zbavena mnohého zlého a věřícím se dostane četných dober. Dobrořečte tedy, ó národy, svatému Josefovi, aby se vám dostalo požehnání.⁽⁷⁾

Z toho, co bylo řečeno a lehce načrtnuto, se jasně konstatuje, že se ve svatém Josefovi nacházelo Jákobovo pateré vy-

nikající požehnání. Nejasně se ukazuje, že těchto pět požehnání je obsaženo v onom trojím vyložení, je v něm velmi úzce sjednoceno a velmi září svými paprsky, jež si navzájem sdílejí.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Ž 72,6.
- ⁽²⁾ Ž 4,8.
- ⁽³⁾ Pis 5,1.
- ⁽⁴⁾ Jan 12,24.
- ⁽⁵⁾ Gn 27,29.
- ⁽⁶⁾ Tamiž.
- ⁽⁷⁾ Tato věta vyzní lépe v latinském originále, kde se pro dobrořečení a požehnání užívá stejné slovo *benedicere*. [pozn. překl.]

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou.“ Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos, zmitaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: ‚Já posílám svého posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.‘ Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.“

Pondělí 12. 12. 2016

6:05 V pohorách po horách (9. díl): Osnica – Malá Fatra
6:15 Varšava 1943–1944: boj za svobodu 7:15 U VÁS aneb
Festivalové kukátko (11. díl): Terchová 2016 8:15 Chci se opít
8:30 Buon giorno s Františkem 9:35 Tajemství skla 9:40 BET
LECHEM – vnitřní domov (34. díl): Cyril Vasil' – vatikán-
ský tajemník Kongregace pro východní církve 10:00 Missio
magazín: Prosinec 2016 11:05 Svatá země – Na druhé
straně zdi 11:35 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len
11:40 O pasáčku Asafovi (1. díl) 12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Velehradská za-
stavení, 5. díl: Působení Tovaryšstva Ježíšova 13:05 Smírčí
kříž 13:35 Pojďte s námi...: Na kávu 14:40 Duchovní malby
(9. díl): Svatí 15:05 Noční univerzita: P. Angelo Scarano –
Jeden člověk měl dva syny 16:00 V souvislostech (163. díl)
16:20 Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014
(2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014
16:45 Jihomoravské město Dubňany 17:15 Putování modrou
planetou: Čína 18:00 Zambijský Bambo 18:25 Sedmihlásky
(66. díl): Dyž jsem plela len 18:30 O pasáčku Asafovi
(2. díl) 18:45 Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neo-
natolog a primář novorozeneckého oddělení nemocnice
v Olomouci v chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci
19:00 Vatican magazine (887. díl): Týdenní zpravodajství
z Vatikánu [P] 19:30 Práce Charity v Mexiku 20:00 Bez tebe
to nejde [L] 21:10 ARTBITR – Kulturní magazín (29. díl):
S Anděl Páně 2 [P] 21:20 Terra Santa News: 7. 12. 2016
21:45 Noční univerzita: P. ThLic. Prokop Brož, Th.D. – Srdce
křesťanského života 22:55 Vatican magazine (887. díl):
Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl: Na
cestě pravdy – 800 let dominikánského řádu 1:00 Noční
repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 12. 2016

6:05 Podzimní festival duchovní hudby 2016: L. van
Beethoven: 9. symfonie 7:25 VideoJournal české vědy
7:40 Cesta k andělům (108. díl): Zdeněk Pololánek – hu-
dební skladatel 8:30 Magazín festivalu outdoorových filmů
2016 (5. díl): Kategorie D: Cestopisný film 8:55 Muzikanti,
hrajte 9:25 Vatican magazine (887. díl): Týdenní zpravo-
dajství z Vatikánu 10:00 Pojďte s námi... [L] 11:15 V sou-
vislostech (163. díl) 11:35 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem
plela len 11:40 O pasáčku Asafovi (2. díl) 12:00 Polední
modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Don Bosco
v Angole 12:35 Noční univerzita: P. ThLic. Prokop Brož, Th.D.
– Srdce křesťanského života 13:50 V pohorách po horách
(9. díl): Osnica – Malá Fatra 14:00 Duchovní malby (9. díl):
Svatí 14:25 Kulatý stůl: Na cestě pravdy – 800 let domi-
nikánského řádu 16:00 Pod lampou: Ukrajina, Putin a my
18:30 O pasáčku Asafovi (3. díl) 18:40 Animované biblické
příběhy: Mojžiš 19:05 Kardinál Štěpán Trochta 19:15 Můj
Bůh a Walter: Mše I. 19:05 Putování po evropských klášte-
rech: 13. 12. 2016 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L]
21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 Zpravodajské
Noeviny: 13. 12. 2016 21:40 Post Scriptum 21:55 U NÁS
aneb Od cimbalu o lidové kultuře (127. díl): hraBanda
23:20 Terra Santa News: 7. 12. 2016 23:45 Outdoor Films
s Tomášem Sedláčkem (54. díl): Na jeden z nejdelších
a nejnáročnějších treků světa 1:15 Noční repríza dolo-
pedních pořadů.

Středa 14. 12. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 12. 2016 6:25 Noční
univerzita: P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva
syny 7:20 Vatican magazine (887. díl): Týdenní zpravo-
dajství z Vatikánu 7:50 Cvrlikání (47. díl): Marien
8:55 Duchovní malby (9. díl): Svatí 9:20 VideoJournal
české vědy 9:40 Přímý přenos generální audience pa-
peže [L] 11:00 Vezmi a čti: Listopad 2016 11:15 Dopis
z Indie 11:40 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len
11:45 O pasáčku Asafovi (3. díl) 12:00 Polední modlitba [L]
12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Zpravodajské
Noeviny: 13. 12. 2016 13:10 Missio magazín: Prosinec
2016 14:15 ARTBITR – Kulturní magazín (29. díl): S Anděl
Páně 2 14:25 Nároční kámen 15:10 Magazín festivalu out-

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

doorových filmů 2016 (5. díl): Kategorie D: Cestopisný film
15:30 Zambijský Bambo 16:00 Můj chrám: MUDr. Lumír
Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddě-
lení nemocnice v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje
v Olomouci 16:15 Bosna – Srdce pro bezmocné 16:40 Můj
Bůh a Walter: Mše I. 17:05 U NÁS aneb Od cimbalu o li-
dové kultuře (127. díl): hraBanda 18:30 O pasáčku Asafovi
(4. díl) 18:45 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len
18:50 Hlubinami vesmíru s P. dr. Jiřím Kučerou, Vesmír
a bible, 1 část. 19:30 Terra Santa News: 14. 12. 2016 [P]
20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (76. díl):
Marek Jícha – kameraman [P] 21:30 Noční univerzita:
Jan Albert Šturma – Kulturní geobotanika suburbie vel-
koměsta [P] 22:25 Velehradská zastavení, 5. díl: Působení
Tovaryšstva Ježíšova 22:40 Generální audience Svatého
otce [P] 23:15 Jak potkávat svět (46. díl): S P. Ladislavem
Heryánem SDB 0:40 O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských
Slováků 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 15. 12. 2016

6:05 Don Bosco v Angole 6:20 Putování modrou planetou:
Čína 7:00 Léta letí k andělům (76. díl): Marek Jícha – ka-
meraman 7:25 VideoJournal české vědy 7:40 Hrdinové víry
(2. díl): P. Antonín Šuránek 8:45 Světově známé výšivky z Cifera
9:00 Pražská Loreta 9:25 Hluk 9:35 Terra Santa News:
14. 12. 2016 10:00 Kulatý stůl: Na cestě pravdy – 800 let
dominikánského řádu 11:35 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem
plela len 11:40 O pasáčku Asafovi (4. díl) 12:00 Polední
modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Podzimní festi-
val duchovní hudby 2016: L. van Beethoven: 9. symfonie
13:40 Generální audience Svatého otce 14:15 Mezi pražci
(53. díl): Prosinec 2016 15:00 Děti Ventanas 15:25 Noeland
(65. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 12. 2016
16:20 Řeckokatolický magazín 16:35 Jižní Afrika – Rozsévání
v slzách 17:05 Vatican magazine (887. díl): Týdenní zpravo-
dajství z Vatikánu 17:35 Duchovní malby (10. díl):
Apokalypsa 18:00 Animované biblické příběhy: Mojžiš
18:25 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len 18:30 O pa-
sáčku Asafovi (5. díl) 18:40 Cesta k andělům (108. díl):
Zdeněk Pololánek – hudební skladatel 19:30 Zpravodajské
Noeviny: 15. 12. 2016 [P] 20:00 Cvrlikání (48. díl):
Kofe@Vlna [L] 21:10 Putování po evropských klášte-
rech: Benediktinský klášter v Lovani, Belgie 21:40 Zpravodajské
Noeviny: 15. 12. 2016 22:05 Pod lampou [P] 0:10 Magazín
festivalu outdoorových filmů 2016 (5. díl): Kategorie D:
Cestopisný film 0:30 Můj Bůh a Walter: Mše I. 0:50 Noční
repríza dopoledních pořadů.

Pátek 16. 12. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 12. 2016 6:25 Můj chrám:
MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novoroze-
neckého oddělení nemocnice v Olomouci v chrámu sv. Cyrila
a Metoděje v Olomouci 6:40 Bol som mimo: Peter Vician
7:45 Mosambik – Cipriano 8:15 Velehradská zastavení,
5. díl: Působení Tovaryšstva Ježíšova 8:30 Průznení Haiti
9:00 Noční univerzita: Jan Albert Šturma – Kulturní ge-
obotanika suburbie velkoměsta 10:00 ARTBITR – Kulturní
magazín (29. díl): S Anděl Páně 2 10:10 Bez tebe to nejde
11:10 Zambijský Bambo 11:40 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem
plela len 11:45 O pasáčku Asafovi (5. díl) 12:00 Polední mo-
dlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Duchovní
malby (10. díl): Apokalypsa 13:10 Léta letí k andělům

(76. díl): Marek Jícha – kameraman 13:40 Tempo di vlak
na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl): Folková pohled-
nice z Mohelnického dostavníku 2014 14:05 Pojďte s námi...
15:25 Putování modrou planetou: Čína 16:10 Zpravodajské
Noeviny: 15. 12. 2016 16:30 Dopis z Indie 16:50 Buon giorno
s Františkem 18:00 Arbitráž 18:25 Sedmihlásky (66. díl): Dyž
jsem plela len 18:30 O pasáčku Asafovi (6. díl) 18:45 Můj
Bůh a Walter: Mše I. 19:05 Putování po evropských klášte-
rech: Benediktinský klášter v Lovani, Belgie 19:35 Vezmi
a čti: Listopad 2016 20:00 Noemova pošta: Prosinec [L]
21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (29. díl): S Anděl Páně 2
22:00 Královna a Matka Chorvatů 22:45 Cesta k andělům
(108. díl): Zdeněk Pololánek – hudební skladatel 23:35 Jižní
Afrika – Rozsévání v slzách 0:05 V pohorách po horách
(9. díl): Osnica – Malá Fatra 0:15 Bulharsko – Život ve skry-
tosti 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 12. 2016

6:05 Jižní Afrika – Rozsévání v slzách 6:30 Hlubinami
vesmíru s P. dr. Jiřím Kučerou, Vesmír a bible, 1. část.
7:10 Vzdělanost – Otec Miroslav 7:25 Léta letí k andě-
lům (76. díl): Marek Jícha – kameraman 7:50 Magazín
festivalu outdoorových filmů 2016 (5. díl): Kategorie D:
Cestopisný film 8:15 Don Bosco v Angole 8:30 Noeland
(65. díl) 9:00 Animované biblické příběhy: Mojžiš
9:25 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len 9:35 Můj
Bůh a Walter: Mše I. 9:55 Svatá země – Na druhé straně
zdi 10:25 Cvrlikání (48. díl): Kofe@Vlna 11:35 Zpravodajské
Noeviny: 15. 12. 2016 12:00 Polední modlitba Sv. otce
Františka 12:15 Post Scriptum [P] 12:25 Pod lampou
14:30 Vatican magazine (887. díl): Týdenní zpravodajství
z Vatikánu 15:00 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle
a jiné hudební nástroje 15:25 Šahbáb Bhatti, muž, který měl
sen – Pákistán 16:00 Pívá celá dědina: Dolní Bojanovice
17:35 Historie sklárství v Karlovině 18:00 Terra Santa News:
14. 12. 2016 18:25 Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela
len 18:30 O pasáčku Asafovi (7. díl) 18:40 Barva lásky
19:20 Velehradská zastavení, 6. díl: Poutníci ze Slovenska
19:30 V souvislostech (164. díl) [P] 20:00 Papež František:
Můj život [P] 20:50 V pohorách po horách (10. díl): Velký
Kosiř – Haná 21:00 Tempo di vlak na Mohelnickém dostav-
níku 2014 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického do-
stavníku 2014 21:30 Pojďte s námi... 22:50 Řeckokatolický
magazín 23:05 Bez tebe to nejde 0:10 Noční univerzita:
P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva syny 1:00 Noční
repríza dopoledních pořadů.

Neděle 18. 12. 2016

6:15 Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa 6:35 Bulharsko
– Život ve skrytosti 7:20 VideoJournal české vědy
7:35 Jak potkávat svět (46. díl): S P. Ladislavem He-
ryánem SDB 9:00 Řeckokatolický magazín 9:30 Mše
svatá z kostela Povýšení svatého Kříže v Židlochovicích [L]
10:50 Obdarování – Otec Radek 11:05 Putování modrou
planetou: Čína 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (29. díl):
S Anděl Páně 2 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L]
12:20 V souvislostech (164. díl) 12:40 Zpravodajský sou-
hrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa
News [P] 13:25 Muzikanti, hrajte [P] 14:00 Papež František:
Můj život 14:50 Manželská setkání 15:00 Noční univer-
zita: Jan Albert Šturma – Kulturní geobotanika suburbie
velkoměsta 16:00 Cesta zarúbaná: Představení z Dolních
Bojanovic [P] 17:55 Sedmihlásky (1. díl): Vánoce, Vánoce,
skoro-li budete 18:00 Noeland (61. díl) 18:30 Animované bi-
blické příběhy: Rút 18:55 O pasáčku Asafovi (8. díl) 19:05 Léta
letí k andělům (76. díl): Marek Jícha – kameraman
19:30 Magazín festivalu outdoorových filmů 2016 (6. díl):
Ohlédnutí [P] 20:00 Slavnostní koncert k 20. výročí založení
Ostravsko-opavské diecéze z katedrála Božského Spasitele
v Ostravě 21:10 V souvislostech (164. díl) 21:30 Duchovní
malby (10. díl): Apokalypsa 22:00 Buon giorno s Františkem
23:05 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:20 Cvrlikání
(48. díl): Kofe@Vlna 0:30 Zpravodajský souhrn uplynulého
týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 1:10 Noční
repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 11. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 35,1–6a.10
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: srov. Iz 35,4 (*Přijď, Pane, a spas nás! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Jak 5,7–10
Ev.: Mt 11,2–11

Pondělí 12. 12. – nezávazná památka Panny Marie Guadalupské

1. čt.: Nm 24,2–7.15–17a
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)
Ev.: Mt 21,23–27

Úterý 13. 12. – památka sv. Lucie

1. čt.: Sof 3,1–2.9–13
Ž 34(33),2–3.6–7.17–18.19+23
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)
Ev.: Mt 21,28–32

Středa 14. 12. – památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Iz 45,6b–8.18.21b–25
Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
Odp.: Iz 45,8 (*Rosu dejte, nebesa, shůry, právo ať se vyleje z oblak!*)
Ev.: Lk 7,19–23 (řec. 18b–23)

Čtvrtek 15. 12. – ferie

1. čt.: Iz 54,1–10
Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
Ev.: Lk 7,24–30

Pátek 16. 12. – ferie

1. čt.: Iz 56,1–3a.6–8
Ž 67(66),2–3.5.7–8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)
Ev.: Jan 5,33–36

Sobota 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8–10
Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Mt 1,1–17

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes vás zvu, abyste se vrátili k modlitbě. V tomto čase milosti mi Bůh dovolil, abych vás vedla ke svatosti a k prostému životu, neboť v malých věcech odkryjete Boha Stvořitele, zamilujete se do Něho a váš život bude díkyvdáním Nejvyššímu za vše, co On vám dává. Ať váš život, děti moje, je v lásce darem pro druhé, a Bůh vám požehná, a vy svědčíte nezištně, z lásky k Bohu. Já jsem s vámi a přimlouvám se před svým Synem za vás všechny. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. listopadu 2016

Pro mimořádný zájem o **POUŤ KE 100. JUBILEU DO FATIMY** vypravuje ŘK farnost Třebíč druhou pouť **v termínu 4.–16. 7. 2017.** Navštívíme La Salettu, Lurdy, Santiago de Compostela, Montserrat. Duchovní doprovod zajištěn. **Informace:** paní Molnárová, tel. 737 401 462.

Prodáváme PUZZLE BETLÉMA, 260–920 dílků. Cena s poštovným je 150, 280 a 400 Kč.

Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20,

674 01 Třebíč • trebimartin@volny.cz • tel.: 728 045 354 nebo 728 133 220. Více na <http://mujweb.cz/trebimartin/>.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. PROSINCE 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 12.		PO 12. 12.		ÚT 13. 12.		ST 14. 12.		ČT 15. 12.		PÁ 16. 12.		SO 17. 12.			
Antifona	42	40	42	40	1708	1924	1734	1953	42	40	42	40	122	131		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	42	40	42	40	1709	1926	1734	1953	42	40	42	40	122	131		
Antifony	93	98	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	126	135		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	94	99	98	103	1710	1926	1735	1954	108	114	111	118	126	136		
Antifona k Zach. kantiku	94	99	98	104	1614	1829	1735	1954	108	115	111	119	126	136		
Prosby	94	99	98	104	1711	1927	1724	1943	108	115	111	119	126	136		
Závěrečná modlitba	95	100	99	1828	1614	1829	1615	1830	109	115	112	119	127	137		
Modlitba během dne:																
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	123	133		
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	124	133		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	95	100	99	105	102	108	106	112	109	116	112	120	127	137		
Závěrečná modlitba	95	100	99	104	102	108	105	112	109	115	112	119	128	137		
Nešpory:																
	SO 10. 12.															
Hymnus	41	39	41	39	41	39	1714	1932	1736	1955	41	39	41	39	121	130
Antifony	92	97	96	101	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	114	123
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	100	106	1717	1934	1737	1956	110	117	113	121	115	123
Ant. ke kant. P. M.	93	97	97	102	100	106	1614	1829	1737	1956	110	117	113	121	128	139
Prosby	93	98	97	102	100	106	1718	1936	1731	1950	110	117	114	121	115	123
Záv. modlitba	95	100	95	100	99	1828	1614	1829	1615	1830	109	115	112	119	117	126
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

PO CESTÁCH VÍRY

**BŮH, NEBO NIC • ROZMLUVA O VÍŘE
S NICOLASEM DIATEM**

Robert kardinál Sarah • Z francouzštiny přeložila Lucie Cekotová • Předmluva k českému vydání Mons. Ladislav Hučko, biskup – apoštolský exarcha pro katolíky byzantského obřadu v ČR

Robert Sarah je kardinál s duší kontemplativního mnicha, jehož slova o nežvanivé, naslouchavé modlitbě zvou k vnitřnímu životu. Je to vědec s vírou dítěte, který dosud bere vážně každou větu katechismu, jemuž ho učili otcové spirititáni u kříže uprostřed vesnice. Je to muž mlčení, jenž se nebál být hlasitým oponentem guinejského komunismu. Tento Afričan je prorokem pro Evropu. Africká vitalita se však v kardinálovi setkává s celými staletými západní (a na Západě zapomenuté) křesťanské moudrosti. Spolu se svatými se Sarah dívá narcistní kultuře dneška. Nehledí na ni s hněvem ani stařeckým škarohlidstvím, ale spíš se smutkem lidí, kterým je zatěžko pochopit, jak lze nechtít Boha. Kniha rozhovorů novináře Nicolase Diata s tímto mužem jasného slova vyšla ve Francii a oblétna svět. Kardinál Sarah zde strhujícím způsobem líčí své obdivuhodné osudy. Rozhovory s ním čtenáře obohacují kulturně i teologicky, dostává se jim pronikavého pohledu na situaci v církvi a ve světě, včetně dobrých kritérií pro její pravdivé hodnocení. A především kardinál utvrzuje všechny v oddanosti katolické církvi, modlitbě a Bohu.

*Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství
ve spolupráci s nakladatelstvím Hesperion, z. s.
Váz., A5, 288 stran, 295 Kč*

**PROČ + 50 OTÁZEK A ODPOVĚDÍ
(SPOLU PŘED SVATBOU NEBYDLET
A NESPAT)**

Martin Kvapilík

Knižka, je sbírkou typických reálných dotazů mladých lidí na besedách Martina Kvapilíka na téma: Proč spolu před svatbou nebydlet a nespat.
Cesta • Brož., A6, 72 stran, 68 Kč

**C. S. LEWIS • VE SVĚTĚ FANTASY A EVANGELIA
Paolo Gulisano • Z italského přeložil Adam Mackerle**

Kniha se věnuje postavě a dílu známého spisovatele C. S. Lewise, který se pod vlivem svého přítele J. R. R. Tolkiena znovu navrátil ke křesťanství, což ovlivnilo jeho následující tvorbu. Záměrem knihy je vtáhnout čtenáře do Lewisova života, dát nahlédnout do světa jeho víry a vnitřní svobody a skrze tuto optiku číst jeho nádherné příběhy.
Paulínky • Váz., 143x210 mm, 264 stran, 279 Kč

PRO DĚTI

BŮH STVOŘIL I MĚ

Text Bethan James • Ilustrace Krisztina Kállai Nagy

Bůh stvořil malá i velká zvířata a lidi všech podob i barev... a stvořil také mě! Knižka o Božím stvoření s vloženým zrcátkem a pestrobarevnými zvířátky. Vhodné pro děti předškolního věku.

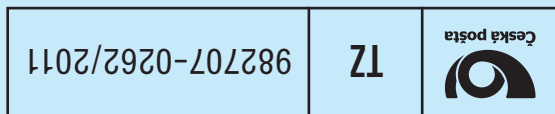

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 155x198 mm, karton, 20 stran, 199 Kč*

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2017 jsme uveřejnili na této stránce ve Světle č. 42.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spol. Vydává Malice cyrilometodějská, spol. Dohlední nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka II, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.